

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Overdragelsesretten for Bevillinger i det enkelte Tilfælde kan imidlertid ogsaa være begrænset derved, at Valutacentralen ikke giver Bevillinger Paategning om Salgsret, naar Bevillingerne udstedes til særlige Formaal; dette gælder f. Eks. Bevillinger, der udstedes med Reeksport for Øje. Vareudvekslingsbevillinger kan heller ikke sælges, og Bevillinger, der udstedes til industrielle Virksomheder, vil normalt heller ikke kunne sælges, idet Bevillingerne jo her paa særlig tydelig Maade er bestemt for Anvendelse i den paagældende Fremstillingsvirksomhed. Jeg skal endvidere nævne, at der heller ikke gives Tilladelse til Overdragelse af saadanne Bevillinger, der udstedes som Supplement til tidligere givne Bevillinger, f. Eks. hvor en Importør beder om en ekstra Bevilling for at kunne indklare et større Vareparti eller i andre lignende Tilfælde.

Naar man ved Loven af 31. Marts 1937 bestemte sig til at tillade Overdragelse af Valutabevillinger, var det ud fra den Betragtning, at man vilde søge en regelmæssig Udnyttelse af Bevillingerne ved, at de kom saadanne Firmaer i Hænde, som virkelig havde Brug for Varerne. Man vilde endvidere ved at tillade en saadan Handel med Indførselsbevillinger bidrage til at give Valutaordningen større Smidighed. En Importør faar herigennem Mulighed for at lade sit Bevillingsbehov tilpasse til Importbehovet, saaledes at Importøren paa visse Tidspunkter kunde sælge af sine Bevillinger mod paa andre Tidspunkter at foretage de nødvendige Køb og paa den Maade hjemtage Varerne under de for ham i de enkelte Tilfælde mest gunstige Betingelser. Det har da ogsaa i Praxis vist sig, at en ikke helt ringe Del af de Omsætninger, der har fundet Sted, i det lange Løb har været af en saadan Karakter, at Køb og Salg har balanceret for den enkelte Importør.

Da man i sin Tid ved Loven af Marts 1937 bestemte sig til at tillade Overdragelse af Bevillinger under Iagttagelse af bestemte Former inden for nærmere afgrænsede Varekategorier, var det ogsaa ud fra den Betragtning, at man paa det paagældende Tidspunkt var i den Situation, at man var blevet i Stand til totalt at stille væsentligt større Indførselsbeløb til Raadighed, end man

havde været det i de første Aar af Valutaordningen. Efterhaanden som Landets valutamæssige Stilling bedredes, og efterhaanden som Udenrigshandelen stadig udbyggedes i fastere Former ved Handelsaftaler med de forskellige Lande, steg Bevillingstildelingen, og dette Forhold var ogsaa medvirkende til, at man vovede Springet ud i de nye Regler om Overdragelse af Bevillinger uden samtidigt Varesalg. Reglerne om Importbevillingernes Overdragelighed maa endvidere som nævnt ses paa den Baggrund, at det gjaldt om at faa Bevillingerne placeret hos de Firmaer, der kunde bruge Bevillingerne, saaledes at forstaa, at de paagældende Firmaer repræsenterede levende Virksomheder, hvis Omsætning nødvendiggjorde en Import af en vis Størrelse. Mange Virksomheder, som havde faaet tillagt Importret paa Grundlag af Import i 1931, havde ikke længere en Omsætning, der svarede til det Importtal, de havde faaet tillagt. Reglerne tilsigtede derfor samtidig en Udligning af de Skævheder, som nu engang ikke kan undgaas, naar man fastlægger Importretten paa Grundlag af Indførselen i et bestemt Aar. Der finder stadig Tilpasning Sted efter Forholdene, og Firmaernes Import er skiftende med Behovet og i øvrigt afhængig af mange Forhold, som stadig undergaar Forandring.

Naar man dernæst skal se paa Spørgsmaalet om, hvorledes de gældende Regler har virket, maa det vist i det store og hele siges, at de indtil Krigsudbrudet i September 1939 har virket saa nogenlunde tilfredsstillende. Det har i den forløbne Tid hørt til Undtagelserne, at man har været stillet over for Tilfælde, hvor Prisen paa de overdragne Bevillinger har været urimelig høj. Dette hænger som nævnt sammen med, at Bevillingerne i de Aar, der gik forud for Krigsudbrudet, var saa nogenlunde rigelige, og dermed var der i Virkeligheden ikke nogen Baggrund for at skære en ekstraordinær høj Pris paa Bevillingerne. I den nærmeste Tid efter, at de nye Regler var givet, viste det sig, at Antallet af Overdragelser i Virkeligheden var forbavsende lille. Dette skyldtes vist i første Række den Omstændighed, at Importørerne var bange for, at de, hvis de solgte deres Bevillinger, skulde komme ud for, at Valutacentralen ved kommende Tildelinger skulde reduceres